Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ADRIANA BOGATU
ADRIAN VICTOR VANK

...și DUMINICĂ e tot SÂMBĂTĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2020

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

UN GÂND INSURGENT 7
MATINEU ELEN 9
CĂLĂTORIILE SINELUI PANDEMIC.
STEP BY STEP.....12
ICELAND - NICELAND 21
PE STYX, ÎN SUS.....29
O ALTĂ DELTĂ.....48
INTERDICȚII MATINALE.....52
„HEY YOU" 54
BOLGIE.....60
SUNT PRAGURI DE VIAȚĂ.....61
TANATOFOBIE ȘI PROMISIUNI UITATE.....66
CIREȘE AMARE.....76
CÂND CU CIUMA LUI CARAGEA,
SE RĂSPÂNDEAU ORĂŞENII PRIN SATE
ŞI SĂTENII, PRIN PUSTII.....77
VĂMI 97
LA GRANDE DANSE MACABRE.....99
CATEDRALA CU DEMONI
(DIGRESIUNI DEMONOLOGICE)..... 107

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

EFEMERIDE 122
VOCEA 123
BALATON 138
BOZGORU-I CA FOSFORUL
ȘI CÂND TRECE BOSFORUL! 140
AMANDINE 150
NOCTURNĂ 153
ARICI ÎN TUFA DE URZICI. „HELLS BELLS” 154
PALIATIV 159
SPACE EXPLORER! 164
CAL TROIAN 169
LACK OF COMPREHENSION,
ȘERPI ȘI GIRATORII 170
ONTALGIE EXPLICITĂ
NECARTOGRAFIATĂ 176
GOTT IST TOT! 183
JOC DE CUVINTE 188
COMFORTABLY NUMB 189
COELHO, DESPRE AFLAREA ÎN TREABĂ
ȘI SPĂLĂTORII AUTO 195
FATA MORGANA ȘI PUII (CU NUTELLA) 201
HILDA 205
MATEMATICI ȘI UMBRE 219
FĂRÂMIȚĂ LAMBRU ȘI ICSULESCU DIN
PLOIEȘTI 224
VACA ȘI TREI CEASURI RELE 228
DECLARAȚII 236

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

FURIILE TĂCERILOR PANDEMICE 241
POVEȘTI CLAUSTROFOBE 246
UVERTURĂ PENTRU ORCHESTRĂ,
PIAN ȘI APARAT DENTAR 257
DESPRE ALTE CHELCĂȘOZURI.....273
CLUJ 303
JURNAL FĂRĂ PREMEDITARE.....308
LEGENDĂ.....324
OMUL DE LA UZINA DE APĂ.....327
LIBERTATE ÎN ETERN.....342
EROZIUNI 347
CORONALIPSA.....349

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Orice asemănare cu persoane,
locuri sau întâmplări reale
rămâne doar (în) grija cititorului.

Autorii

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

UN GÂND INSURGENT

Călătoria este rezultatul unui gând insurgent. Te scoli dimineața și vocea daimonului tău (interior, mai bun decât tine însuți) îți spune că trebuie să pleci. Călătoria începe cu această voce-îndemn. Simți că trebuie să îți declari independența față de clișeele cotidianului, față de reportajele de front narate impersonal de activiștii de serviciu. Simți o nevoie organică să te scuturi (ca un animal mare și aristocrat) de actualitate, să te declari inactual și inadecvat, să treci, prin plecare, dincolo de realul imediat. Arunci trei tricouri necălcate în rucsac, faci trei sandvișuri, pui gaz și pleci, sau, pur și simplu, pleci. Un mic recurs la memorie. O dimineață de sâmbătă. Cafeaua matinală în doi. *Hai să punem benzină și să alergăm câinele!* Plecăm și alimentăm. Găsim o pădure și alergăm ciobănescul german. *Ai chef să te întorci acasă? Nu!* Plecăm mai departe. Ajungem în orașul vecin. *Oprim? Nu! Ne întoarcem? Nu!* Ajungem în al doilea oraș. Distanța de casă a sărit de 50 de kilometri. *Mai mergem? Da!* Alt oraș. *Ne întoarcem? Nu! Mergem mai departe? Da!* Oprim și cumpărăm ceva de mâncare. Sandviciuri. Calculăm câți kilometri ne despart de casă. Au sărit de o sută! *Ne întoarcem? Nu!* Urcăm în turism și mai mergem. Alt oraș. Nu oprim. O luăm pe principală și ieșim din aglomerația urbană. Mai mergem. Nu are rost să ne întoarcem, gândul întoarcerii nu ne mai macină nici

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

măcar la nivel subliminal, este lipsit de sens. Pe înserat, acostăm la o mănăstire vestită. Vizităm. Urcăm în turism și parcurgem valea unui râu până la joncțiunea cu lacul de acumulare. Frumos. *Ce zi e azi? Nu contează!* Începe să se insereze. Atingem poalele unui masiv fruntaș în literatura turistică. Găsim loc de cazare. Cinăm deasupra unui pârâu, în tăcere. Dormim. Ne sculăm devreme, în ciuda oboselii acumulate. O oboseală plăcută. O resimțim organic, dar nu o procesăm psihic. Luăm micul dejun la o pensiune rurală din zonă. *Ce zi e azi? Contează? Nu!* Urcăm în turism și alegem un drum de întoarcere diferit de cel de la venire. De ce? Deoarece călătoria este rezultatul unui gând insurgent. Te scoli dimineața și vocea daimonului tău (cel din tine mai bun decât tu însuți) îți spune că trebuie să pleci.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MATINEU ELEN

Dimineața este cea mai fascinantă parte a zilei. Mă scol proaspăt, odihnit. Încerc o senzație de imensă singurătate. Sunt singurul om de pe planetă! Au fost și câteva filme pe tema asta, nu dezvolt. E răcoare, soarele de-abia apare la linia orizontului său undeva, decupat între siluetele a două clădiri ce-și pierd identitatea în șuvoiul de fotoni (metaforă grea). Obligatoriu ies din hogeacul de cazare. Mă bucur de îmbrățișarea zorilor și o iau la pas, aiurea, pe străzile înghesuite ale bătrânului Potos. Realizez că nu sunt singur. Siluete discrete își fac de treabă pe la magazinele înghesuite. Deschid obloane, stropesc trotuarul, întind tarabe, aranjează produse. Mai jos, la un minimarket, pe care stă cocoțată o pensiune, vidanja suge de zor fetidul fosei septice. Unul, mai bine făcut, se chinuie să scoată prelata de pe un țarc cu pepeni parcați în el. O fracțiune de secundă mă gândesc: sunt de Dăbuleni. De fapt, toți pepenii de pe mapamond sunt de Dăbuleni, chiar și cei din Bertești. La patiserie, găsesc două suflete (unul tânăr și altul… bunica primului) punându-și șorțurile. Iau un expresso la pachet și mă preling pe străduță până la malul mării. Pe colț, o tipă grăsuță aranjează chinezăriile pe un raft. Sunt chestii grecești tradiționale, doar că sunt făcute în China. Chinezii sunt multiculturali, mici, galbeni și multiculturali. La taverne, forfota e mare. Irene cu Otilia, Poseidon cu Robert. Ridic mâna, discret, în semn

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

de salut. Îmi răspund zâmbind și se întreabă cine dracu' o fi ăsta. Oricum, cunosc regula, salutul e facultativ și răspunsul, obligatoriu. E și tipul ăla de la care am învățat că bibanului de mare i se spune *lavrakis*. Ăla mă știe, îmi zice direct *kalimera!* Răspund ceva neinteligibil, dar cu zâmbetul pe buze, așa că, per ansamblu, poate fi interpretat ca răspuns la salut. Se aduc pește, caracatiță, roșii, castraveți. Cine naiba spunea că grecii nu muncesc? Unii seamănă cu semizeii, cu barbă și mușchi bine înghesuiți sub epidermă și tricouri albe, pachețele, pachețele. Apucă navetele, le pun pe umăr și merg hotărâți în laboratoarele tavernelor. Pe mal, ăia cu excursiile și scufundările își aranjează mesele cu pliante, afișele cu oferte și tarife. Le scot din burțile ambarcațiunilor și le aduc până pe mal, pe un podeț de lemn. Mie mi se pare fantastic. Pentru ei este rutină. Ei sunt sezonieri, eu sunt pasager.

Mă îndepărtez un pic de ghena de gunoi din proximitate și trag în piept un aerosol cu iz de pește putred și pizza sleită. Mă opresc în capătul falezei și încerc să îmi induc niște teme de reflecție existențială: *ce e viața(?), ce e omul(?), ce gust are fericirea(?).* Iau o gură de cafea, mă frig zdravăn la limbă și mă piș pe ele de existențialisme. Iau imediat o gură de apă plată și revin la teme mai pământene – o să mă usture limba toată ziua, două zile nu am să mai simt gustul caracatiței, roșia din salata grecească o să mă irite și mai tare, iar de bere... nici nu mai spun. Oricum, e bine că nu am pățit ceva mai rău. Bine că nu am făcut conjunctivită sau diaree. Cu limba mă descurc. Cu conjunctivita ce naiba făceam? Stăteam în cameră și îmi puneam picături juma' de concediu. De diaree ce să mai zic, promenade pe distanțe scurte cu sulul de hârtie igienică înfipt în fund. În plus, trebuia să halesc orez și să beau ceai de mentă. Mă duc la farmacie să cumpăr niște glicerină boraxată. Farmacista nu știe alte limbi decât elena. E Sensiblu, ca la Brăila. Încerc să îi explic prin gesturi. Bag un deget în gură și fac câteva mișcări pentru a

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

sugera frecarea limbii. Tipa înțelege altceva și pare supărată, foarte supărată. Cheamă pe cineva din spate. Pe unul Costas. Plec înainte să apară Costas. Dracu' m-a pus să nu învăț limba greacă! Cum naiba s-o spune glicerină boraxată? *Glicerinos boraxakis*? La ăștia toate cele sunt cu „*os*" și „*kis*". Iau un borcănel de miere, miere fină de Thassos, și încerc un badijonaj experimental. Mă ustură și mai tare. Brusc, fac câteva conexiuni și hotărăsc să mă întorc în cameră să-mi pulverizez niște spray de arsuri solare pe limbă. Intru încet, să nu mă simtă aparținătorii. În papornița aparținătoarei găsesc obiectul. Deschid gura și dau să apăs pe buton. Aparținătoarea mă vede și spune: *Ești ciudat, nu-ți ajunge berea, ne bei și spray-ul?*

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CĂLĂTORIILE SINELUI PANDEMIC. STEP BY STEP.

Scriu între crize, cu disperarea combatantului care pândește următorul atac, neștiind câte minute are să-și tragă respirația. Scrisul este o stare de veghe a ființei. O nebunie în așteptare între exploziile de luciditate care te năucesc. Periplu neîncetat între conștiința trează a emoțiilor și iluzia realității. Trasee diurne sinuoase. Sunt ca un front pe care povestea se scrie între bombardamente… Totul e să accepți că nu mai ești nimic din ceea ce ai crezut că ai putea fi și că existența ta e perfectă așa cum te trezești în mijlocul ei, nu cum ai vrea să fie. Între extreme, jocul disimulării, pe care înveți să îl joci singur, cu tact și dexteritate, piesele în alb și negru se rotesc cu viteză amețitoare și trebuie mereu să fii pe fază, pentru că nu știi unde te surprinde următoarea deflagrație și ce se va întâmpla cu tine – important e să nu fie liniște, ca să nu-ți auzi gândurile. Acolo e problema: din ele nu ieși niciodată viu. Din capcana lor, oricâte strategii ai avea, nu poți ieși la suprafață decât invalid, azi un picior, mâine un ochi, poate o mână, niciodată o cât de mică zgârietură pe care ai putea s-o pansezi sau s-o ignori, dintre acelea care trec a doua zi fără să lase urme. Ieri mi-am completat documentele de donator de organe. E o chestiune la

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

care m-am gândit mult timp și care face parte din lupta împotriva propriului sine. Știi cum e asta? Ca o autopsie la cald. Am semnat că mă las împrăștiată prin lume. Pe drum, întorcându-mă acasă, îmi imaginam că sunt alcătuită din bucăți cusute între ele cu ațe de diferite culori, câte o culoare pentru fiecare destinație... Am uitat să-l întreb pe doctor dacă și cel la care ajunge organul donat îl poate dona, la rândul lui, mai departe la un moment dat...

Ar fi interesant să te plimbi așa, nestingherit, prin mai multe trupuri. Să le dereglezi ritmurile cardiace cu bună știință. Aș înnebuni de plăcere să văd cine se-ncumetă să-mi accepte inima și cum se va descurca după aceea cu ea. O să las scris să ajungă la un bărbat compatibil. Spectacol complet. Subconștientul prevalează în fața oricărei rațiuni sau intenționalități conștiente. Zilele astea de recluziune pandemică sunt și ele bune la ceva. Ai prilejul să descoperi cine și de ce îți lipsește cu adevărat. Uite că, rătăcind eu acum de una singură prin bolgiile sufletului meu, îmi dau seama (cu stupoare, ar trebui?) că nu prea-mi lipsește multă lume. „Se sparie gândul", vorba cronicarului. La urma urmelor, fiecare zi e doar o întoarcere la nimicul care păstrează corect aparențele. Noaptea trecută l-am auzit, în vis, pe tata care-mi repeta întruna că între viață și moarte nu ne e permisă decât o singură victorie. De regulă, tata a avut dreptate... Totul e să faci pace cu *Deus absconditus* și să fii chibzuit. Ăsta e un cuvânt pe care l-am învățat de la tine.

Step one. Încep să pătrund sensul adânc al cuvântului *chibzuit.* Chibzuit înseamnă să cumperi ulei și făină în cantități suficiente pentru a figura și în activul succesoral (când o să te cheme *de cujus*), dar, în același timp, la fel de chibzuit este să păstrezi toate cele 8 (opt) sezoane ale serialului *Game of Thrones* pentru vremuri de molimă infectă. De abia acum, după câteva sezoane, înțeleg de ce este așa popular G.o.T. Și-o trag ăia ca la balamuc. În fine, alte vremuri și alte obiceiuri. Step two. Am sesizat, pe lângă creșterea

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

apetitului cultural (trei sferturi dintre azilanții facebookului o ard pe existențialism, muzee virtuale, teatru, clasici ai literaturii și muzică clasică), și creșterea apetitului alimentar. Dacă este suficientă liniște în încăpere, pot auzi cum mă îngraș. E un zgomot înfundat și umed. Ca un ofițer prusac ce imită o fanfară militară cu capul sub apă. Step three. *Beware the ides of March.*

Lui tata nu-i plăcea Shakespeare. Argumentat! Shakespeare, spunea ăla bătrânu', nu era un bun comunicator, ca să transmită o chestie simplă, avea nevoie de cel puțin două strofe și asta îl face plictisitor. Îi plăceau la nebunie Poe, Dreiser și Zweig. Retina mea păstrează și acum coperțile *Tragediei americane*, ale *Casei Usher* și fotografia lui Zweig în New York. L-am văzut rupându-și dantura în Kafka, o avea slabă, dantura. Revoluția l-a prins cu *Shogun*. Toată lumea citea *Shogun* și saliva în așteptarea *Tai-Pan*-ului. Richard Chamberlain fermeca tinerele gospodine ieșite din socialismul în care avortul era delict penal. *Isaura* a calmat spiritele și reluarea *Dallas*-ului a repus timpurile pe făgașul lor normal. Shakespeare zăcea în uitare. Unii spuneau că tipul este pentru elitiști. Aiurea, Shakespeare a scris pentru vulg. Președintele republicii zâmbea larg, cu soarele în spate, minerii săpau în populația capitalei și lumea civilizată continua să fie la câțiva ani lumină distanță. În clasa a șaptea, aveam o colegă roșcată și urâtă. Era poreclită Shakespeare, deoarece era foarte bună la limba engleză. În clasa a șaptea, timpul era încremenit între teleenciclopedii și *Dallas*. *Dallas*-ul a fost constanta culturală națională pentru foarte mult timp. Serialul ținea în casă mai mulți cetățeni decât pandemia actuală. O recluziune voluntară cu aer hedonist. Ce mai face Pamela(?), cum e tragedia atentatului la viața personajului negativ, J.R.(?), cine o va înlocui în distribuție pe Miss Ellie(?), ce freză are Bobby(?)... ș.a.m.d. În condițiile acestea, cum naiba să-ți placă Shakespeare? Step four. Biserica urlă isteric în instanță după slujbe colective.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Fuckin' fundamentalists! Step five. Un profesor de Tg. Mureș face teoria legalității ordonanțelor militare. Îmi plac alchimiștii ăștia ai fenomenului juridic, ăștia care văd esențele și nu înțeleg un mesaj simplu: *stați naibii în casă!*

Step six. Primăria a distribuit flyere prin oraș. Foarte bine, de aici, sper, nu mai este decât un pas să se treacă la next level, spălarea zonelor publice cu soluție dezinfectantă. Am și o sugestie (unul din defectele omului modern este acela că are mereu sugestii, evident în domenii în care nu are nici pregătire și nici putere de decizie)... să fie folosite fondurile (am totuși o pregătire și nu pot spune simplu... banii) necheltuite cu deszăpezirea. Ce naiba, nu am avut zăpadă nici pentru un om de zăpadă ca lumea, iar deszăpezirea a făcut-o soarele de martie convocat în ianuarie. E posibil să fie capitole bugetare distincte și să mă bag în seamă ca proasta. Există oameni plătiți să facă treburile astea și sunt convins că o vor face cu maximum de profesionalism. Step seven, singur. Izolat, singura modalitate în care poți exista ca individ este în mediul virtual, indiferent că ești bun sau rău, limitat sau inteligent. Sunt convins că există o lege internă care postulează faptul că nevoia de a exista este constantă și independentă de dotările intelectuale și principiile morale. În vremuri de epidemie/pandemie, realul operează cu alte noțiuni, *colectivitate* și *specie*, un grad de generalitate care anulează individualul. Suntem speriați nu neapărat de organismul ăsta minuscul, cât de impredictibilitatea lui și, mai ales, de iminența morții banale și intempestive prin sufocare, înainte de a fi răpuși de cancer, accident vascular cerebral sau infarct mezenteric, cauzate de modul de viață. Acestea sunt exitusuri normale, datorate comportamentelor viagere asumate, nu opera unui microb fără suflet.

În plus, microbul este microscopic și nu-l putem repera vizual, pentru a ne feri de el. Nu este nici măcar cât o broscuță pe care o putem spulbera ușor cu bocancul sau cu anvelopele turismului.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Microbul este de câteva mii (dacă nu cumva sute de mii) de ori mai mic decât o broscuță. Se mișcă lesne de la o gazdă la alta, rezistă un răstimp și fără gazdă. Tragic, în schimb, este faptul că microbul nu ne ucide cu intenție sau din culpă, vinovăția presupunând o conștiință, el o face prin simpla stimulare a sistemului nostru imunitar, care reacționează exagerat; cu alte cuvinte, organismul nostru se sinucide din exces de zel. Pfff, cred că e de la statul în casă, pentru mine și pentru alții, ca să fiu în ton cu îndemnul general. Îmi amintesc de filmul *Zidul* (1975). Un tânăr comunist este zidit într-o încăpere pentru a tipări, de unul singur, un ziar de propagandă. La un moment dat, tipul aruncă cerneala tipografică pe toată ușa zidită. Film de propagandă, dar asta e imaginea care mi-a venit în minte în zilele acestea de stat la izolare. *Harari-film-citit-scris-film-Harari-scris-citit-film-mâncare-somn-Harari...* etc. În plus, în mentalul tehnic am înlocuit *șenilata* cu *izoleta*! Sună sinistru cuvântul ăsta: *izoletă*. Seamănă cu *tinetă*. De fapt, nici nu e prea mare diferența. Uman în descompunere. Cred că e un cuvânt care are o strictă legătură cu circumstanțele, nu prea-mi amintesc să-l fi auzit până acum. Obiectul în sine aduce cu ceva butaforie SF, o targă acoperită, înăuntrul căreia pare imposibil de respirat.

Eu nu cred în teorii conspiraționiste de facebook nocturn sau în povestea cu liliacul prefiert. Nici în pedepsele mistice care s-au abătut asupra noastră ca pe vremuri asupra locuitorilor din Sodoma și Gomora. Suntem personaje într-un scenariu prost, al naibii de prost, pe tema selecției naturale. Chestiune ciclică, de altfel. Asta e, ghinionul nostru! Era de așteptat, dacă te gândești că ne-am născut în comunism, am copilărit și ne-am maturizat în el, ca o pandemie să ne completeze aura. Pe lângă toate gloanțele care ne-au trecut pe lângă ureche în '89, și bâtele cu telecomandă ale minerilor, culegerile lui Gheba cu o mie de probleme la mate' și a lui Hristev, la fizică (Doamne, cât l-am urât!), creatura infamă care

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

a speriat lumea pare recuzită de film american de mâna a 15-a. Din nou *Deus absconditus* și detaliile lui metafizice. Nu cred nici în resetarea de după, aia anticipată endemic în texte apocaliptic de lungi. Nu. A doua zi după ce creatura infamă va fi fost declarată învinsă, ne vom reveni instantaneu din abulia hibernării induse și vom lua totul exact de la ultimul punct. Chiar de acolo. Cei care vor prinde momentul, desigur. Deschid Netflixul și dau de un film spaniol. Uneori, spaniolii ăștia pot face niște filme teribil de bune. Nu mă prinde filmul, nu mă pot concentra, criminalul seamănă cu polițistul, ambii bruneți și cu bărbi din astea contemporane. Unul e polițist și i-o trage temeinic (potrivit efectelor de sunet, așa pare) unei blonde, unul e criminal și nu l-am văzut să și-o tragă cu vreuna, în fine, poate mi-a scăpat. La final, realizez că-s frați, că blonda pare a fi soția criminalului. Atunci de ce și-o punea cu polițistul? Am o replică în minte, dar mă abțin. Prietenia noastră literară, onestă până la cinism, n-ar îndura-o și nu risc. Criminalul își omora victimele vârându-le albine pe gât. Probabil albinele intrau pe căile respiratorii și... clar, tot la sufocare ajungem, mai bine beau niște ceai și citesc câteva pagini din Harari.

Step eight. Mesaje lungi pe facebook. Unul drăgălaș îmi sare pe retină. După molimă (în fine, pandemie) lumea va fi mai bună, oamenii vor aprecia chestiile imateriale, se va restaura scara de valori a societății (nu cunosc exact care este scara bună, știu doar că există criterii), oamenii vor fi mai buni. Uite, despre unul ca ăsta vorbeam... Să dea dracu', unii văd pandemia ca pe o nouă revoluție socialistă. Vor fi dezamăgiți să constate că, după moartea ultimului virus, schimbările vor fi doar cantitative, îngropate în statistici. Lumea va reveni la normalitatea ei anormală.

Nici pe strada din față, nici pe cea din spatele ferestrelor mele nu trece nimeni. Liniștea e ciupită, la un moment dat, de sunetul unei sirene. Nu disting dacă de poliție, salvare sau pompieri. Nici

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

nu mai contează, de fapt... Tot ce contează e că rănile ni se prefac în cuvinte. Că scriem ca și cum am înfige, cu ochii larg deschiși, până la prăsele, un cuțit cu lama ruginită în propria noastră carne. Tai meticulos și chirurgical, oamenii siamezi care coexistă dizarmonic în mine. Se întâlnesc toți patru numai când îmi deschid mâinile a îmbrățișare, așezându-se în formă de cruce. Primul pe care îl desprind cu atenție e cel mai îndepărtat, din sudul ființei. Locul unui vis imposibil. S-a cangrenat deja, n-a mai rămas nimic de salvat. „Eutanasiază-l!", strigă ceilalți trei, care au simțit iminența naufragiului și se zbat să se salveze. Dintre toți, m-e cel mai drag. Suntem insomniaci amândoi. Așa ne-am născut. Numai cu el puteam vorbi și la lumina zilei. „Habar n-avem că, iubind, ne este, de fapt, îngăduit paradisul. Ignoranți și nepăsători, nici măcar n-o recunoaștem", așa-mi spunea ridicându-se în picioare după ce golea prima ceașcă de cafea a zilei. El m-a învățat că puțin din fiecare iubire a lumii trăiește și în mine. Pentru totdeauna. Îl prt pe brațe până ce apa mării îmi atinge bărbia. Îl las încet din mâini să coboare spre adâncuri. Apa e o altă lume, nemăsluită, neconvențională, neviciată de prejudecăți. Cine știe? Poate se va naște din nou, într-o combinație mult mai norocoasă a ființării.

Pe cel dinspre est îl tai încet, ca să văd pe viu toate răsăriturile pierdute, pe care, grijuliu, le stânsese în urma mea, ca un culegător de scoici, în fiecare zi ciuntită de absențe. Mereu s-a vrut epicentrul meu existențial, dar tocmai bătălia lui neobosită pentru supremație avea să-l piardă. „Îți rămân lucruri netrăite, hei, încotro te grăbești? Ce alianțe ciudate se fac între oameni! Viața e un joc demodat și clandestin, nu te mai grăbi, ai răbdare, nu te mai lăsa mereu acasă, nu mai ieși din tine ca să pleci oriunde vezi cu ochii, într-o zi n-o să mai fie nimeni care să te-aducă înapoi!", așa zicea și abia acum înțeleg câtă dreptate avea... Îl desprind cu tot cu semnele lui de întrebare și de exclamare din mine și-l las pe pământ, să-și

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

dea ultima răsuflare printre macii împietriți de lună pe marginea drumului.

Cel de la vestul ființei mi-a făcut întotdeauna probleme. Îmi contabiliza întruna greșelile și reușitele, ținea un registru cu intrări și ieșiri, nu știu cum făcea, dar niciodată nu picam pe inventarul lui hipercorect. Mai ascundeam câte un gând, mai îndesam într-un buzunar secret câte o pungă cu visuri transformate în libelule care-și pândeau cerul să se albăstrească, mai mințeam că nu doare aripa ruptă într-un gard înălțat cu sârmă ghimpată, mai prindeam în pumn niște lacrimi ca să nu cadă pe pământ și să încolțească până dimineața... „Vino să te șterg pe față, ți-au rămas dâre groase de funingine pe obraji! De unde tot curge atâta negreală?", zicea curățându-mă încet, ca și cum s-ar fi temut că o să-mi plesnească pielea în fiecare clipă... Brusc, se lasă moale, ca o pasăre împușcată în zbor, cu gâtul atârnându-i într-o parte. Pe el n-apuc să-l duc nicăieri. Se face apus și dispare în noaptea care n-o să se mai spargă niciodată în rouă de zori.

Mă sprijin de umbra siamezului nordic și-aștept praful divin să se cearnă. El a fost de la început glonțul meu trasor. Glonțul luminos care te ajută să ții ntești. „Aș vrea să mă mut în altă mamă!", i-am urlat în ureche. N-a protestat. Nici măcar nu s-a tras înapoi. A continuat să-mi asculte neclintit lamento-ul emfatic. „Eu nu trăiesc decât când scriu. Mă camuflez în cuvinte și-atunci pot să fac orice. Nu mă încape realitatea, mă deconectez singură de la aparatele cotidianului, uite, pot să respir, sunt pe cont propriu. Numai când scriu pot să respir singură. Imaginarul meu nu e viciat de cutume. Nu-l atinge nimic. E liber de orice constrângere. Rupe convențiile ca pe pânzele de păianjen de la colțurile caselor, vede conturul sufletelor pe care le iubește. Știi că asta e forma supremă a iubirii? Să vezi conturul sufletelor? „Îmi aud ecoul. Ultimul dintre cei patru siamezi dizamonici din mine e deja sus, pe munte. Îi

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

privesc urcușul și mă dor tălpile lui goale lovindu-se de pietre, îl strig, dar nu se oprește. „Aș fi vrut să mă mut în altă mamă!”, scâncesc în întuneric, de parcă m-ar mai fi putut auzi. Nord, sud, est, vest. În epicentrul ființei s-a făcut frig. Frig de tot. „Nicio mamă disponibilă... Reveniți în viața viitoare... Momentan, toți operatorii noștri sunt ocupați.”